

at man er gaaet for hurtig tilværks, og siges, at mange Erstatningskrav derfor ikke kom i Betragtning eller afskændedes det tilbørlige Hensyn. Mon Nogen for Alvor kan troe, at Commissionen vilde have vundet mere Anerkjendelse, mere Tilfredshed i Jylland, om den indtil dette Dieblis havde fibdet herovre, dybt begravet i Erstatningskrav? Nei, tilvisse ikke! Vi for vor Deel — og vi formene at kunne tillægges et nøiere Kjendskab til Forholdene paa hiin Tid — ere fuldkommen forvisede om, at en dybere gaaende Undersøgelse af enkelte Krav, forsaavidt saadan overhovedet havde været mulig, ikke vilde have ført til nogen Forhøielse, medens det er aldeles vist, at de kongelige Commissairer i de fleste Tilfælde, navnlig paa de Steder, hvor man havde bestræbt sig for en samlet, ordnet, muligst nøiagtig og samvittighedsfuld Fremstilling af Erstatningskravene, toge særdeles meget Hensyn til Amtscommiteernes Indstillinger, og ved Afgjørelsen heraf netop lode Humanitetshensyn raade indtil Lovens yderste Grændse". Dette, mine Herrer, skrive de Herrer J. H. Finne- mann, Isaac, J. Leby og Em. Winning, Medlemmer af Erstatningscommissionen for Standerborg Amt. Hermed skal jeg lade denne Side af Sagen ligge. — Jeg troer heller ikke, det er nogenlunde velbetænk at udtale — i alt Fald modsiges jeg det her — at den sydlige Deel af Jylland skulde have et større Krav paa Patriotisme og Fædrelandskjerlighed end de andre Borgere i Jylland, og forsaavidt som det ærede Medlem sluttede sit Indlæg i denne Sag hermed, idet han vilde vække Stemningen imod det af mig stillede Forslag, maa han tilgive mig, at jeg viser dette tilbage. — Der er et andet Hensyn, som det ærede Medlem ikke vil tage, Hensynet til Regjeringen. Hvorledes vilde de Herre have, at denne skal kunne udføre mange af de Hver, man paa lægger den, naar man desavouerer den, efter at den har gjort Udgifter, som den antager for nødvendige eller retfærdige ligeoverfor de Krav, man har maattet stille til de enkelte Borgere? Jeg er enig i, at de Mænd, der have arbejdet i Amtscommiteerne, ikke have større Krav paa Erstatning, end Amtsråds- medlemmerne ellers mangen Gang have; jeg

er enig i, at man maaskee til mange Hver kan finde Mænd, der ere i en saadan Stilling, at de kunne udføre dem blot for den Tilfredsstillelse at kunne tjene det Offentlige paa denne Maade; men jeg troer ikke, man kan nægte, at det ved mange saadanne Leiligheder, og navnlig jo større og vanskeligere de Hver ere, som Repræsentationen paalægger Regjeringen at udføre, kan være umuligt at faae de Folk, man egentlig skal bruge, uden at være betænkt paa ad en eller anden. — Sigt kan ikke tages saa nøie — at fyldestgjøre dem for det Arbejde, de have havt. Det er altsaa en meget vanskelig Stilling, hvori man her vil sætte Regjeringen, og navnlig mig, naar jeg i god Tro har begært dette Honorar; jeg kan gjerne gjøre det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) den For- nøielse at kalde det: Denne Godtgjørelse for Tab af Tid og Kræfter. Det er en Uret ikke blot imod Finanzministeren, men ogsaa imod den vedkommende Mand. — Der foreligger imidlertid endnu en Betragtning, som det synes mig maatte være temmelig levende i dette Thing. Man kan dog ikke benægte, at den hele Erstatningsag i Jylland er endt paa en forsvarlig og rigtig Maade, hvorved naturligtviis ikke er ubeløst, at der kan være enkelte Tilfælde, som kunde have været ønskede anderledes ordnede; men i det Hele taget troer jeg, at den Erkjendelse er almindelig, at man er kommen Thjerne imøde paa en fuldkommen forsvarlig og human Maade, selv om jeg skal erkjende, at der i det sydlige Jylland — dog ikke meget langt op, siden man ikke engang naaer til Standerborg Amt, før der møder Modsigelse — har været en større Fornemmelse af Krigen og altsaa større Utilfredshed med det, Erstatningscommissionen ifølge Loven kunde byde. Den Betragtning, jeg som Finanzminister kunde ønske at gjøre gjældende, og hvilken det, som sagt, forekommer mig, at dette Thing, der hævder sin Indflydelse paa Finanzloven, bør tage i Betragtning, er, at naar man nu nægter denne Bevilling, vil man ligesom straffe den Mand, der ikke blot paa den ene Side har gjort sit Yderste for at fyldestgjøre Beboernes Krav — i denne Henseende holder jeg mig baade til min egen